

Spitsbergen

Triplog - Reisetagebuch

24 Augustus - 8 September 2011

SV Antigua

De Antigua werd in 1957 in Thorne (UK) gebouwd als vissersboot en werd begin jaren '90 door zeilliefhebbers in Nederland omgebouwd tot passagiers-Barkentine.

Een Barkentine kenmerkt zich door 3 masten op een bepaalde manier getuigd: 4 Raas aan de voormast, 2 Gaffelzeilen en een stagzeil.

Die Antigua wurde 1957 in Thorne (UK) gebaut und fuhr über viele Jahre hinweg als Fischereischiff, bis sie in den frühen 1990ern in den Niederlanden von Segelschiff-Liebhabern als Barkentine von Grund auf überholt und für die Passagierfahrt fit gemacht und ausgerüstet wurde. Eine Barkentine (oder Schonerbark) zeichnet sich durch drei Masten mit bestimmten Formen der Takelung aus: 4 Rahsegel am Vormast, 2 Gaffelsegel und Staksegel.

Met / Mit

Kapitein / *Kapitän* – Joachim Schiel

Eerste Stuurman / *Erster Steuermann* – Bram Oudhuis

Tweede Stuurman / *Zweiter Steuermann* – Philip Grözinger

Chefkok / *Köchin* – Mario Schulze

Chief Service – Katrin Völker

Service – Nicole Petresic

Service – Inga Kirsch

Expedition leader / *Fahrtleiter* – Michelle van Dijk

Guide – Frank Steenhuisen

24 augustus

Longyearbyen

Positie om 14 uur: 78°14' N 15°36' E

Temperature: 7 °C Bewolkt

Frank wachtte ons met een 'Antigua'-zeil op in de aankomsthal van het vliegveld. Er stond een bus klaar die ons naar de haven bracht. Aan boord stond de koffie en thee klaar en om 16 uur gaf kapitein Joachim zijn eerste briefing over veiligheid aan boord samen te vatten in: geen kampvuur binnen, geen zandbak binnen en niet van de boot af duiken.

Daarna vertelde expeditieleider Michelle over de regels aan land en dat er om 19 uur een walvis besteld was.

Ondertussen was het schip van de kade vertrokken en voer richting open zee.

Tussen Longyearbyen en Grumantbyen doken opeens een dwergvinvis op. Het was 5 voor zeven. Niet lang daarna doken er twee blauwe vinvissen op, deze zijn vrij zeldzaam en wij hadden het geluk dat ze zo dichtbij waren dat je ze zelfs kon horen blazen. We bleven 2 uur lang in de buurt van de walvissen.

Um ca. 14:00 Uhr, landeten die meisten von uns auf dem kleinen Flughafen von Spitzbergen. Dort wurden wir von Frank begrüßt und konnten uns untereinander auch schon bekannt machen. Ein Bus brachte uns dann geschlossen zur „Antigua“ die am Schwimmsteg in Bykaya bei Longyearbyen lag. Das Schiff würde nun für die nächsten Tage unser neues Zuhause sein. Gegenüber Europa zeigte sich aber das Wetter schon sehr winterlich. Nachdem wir dann unsere gemütlichen Kabinen bezogen hatten, stellte uns Joachim seine Crew vor, erklärte uns die Verhaltensweisen in Notfällen, Michelle wies uns in die Regeln für „Spitzbergenbesucher“. Zwischenzeitlich nahmen wir Fahrt auf und steuerten in den Isfjorden weiter, Auf höhe von Grumantbyen konnten wir ein Zwergwal und zwei Blauwale sichten und auch fotografieren.

26 augustus

St. Jonsfjorden, Poolepynten & Forelandsundet

Positie om 8 uur: 78°31,5' N 12°52' E

Temperatuur: 7 °C, licht bewolkt en drie druppels regen

Om kwart voor 6 werden we gewekt door het geluid van de ankerketting. We waren aangekomen in St. Jonsfjorden, waar we na het ontbijt landden op Gjertsenodden.

De hut was interessant, deze is gebruikt door noorse pelsjagers. Eén van deze pelsjagers had zelfs een gemak (toilethuisje) gebouwd om indruk te maken op de pelsjager die aan de overkant woonde.

Het strand lag vol met ijsbergjes, de zogenaamde 'berg bits'. Nadat Frank's deze gefotografeerd hadden zijn ze met zijn allen naar de oude graven gegaan die door de permafrost boven waren gekomen.

De anderen volgden Michelle en zagen we polygonen zij legde uit dat deze ontstonden door de permafrost. Daarna over de morenen waar we op 100 meter hoogte een prachtig uitzicht hadden op de Gaffelbre, die zijn naam te danken heeft aan het feit dat het in feite twee gletsjer zijn die bij elkaar komen wat de naamgever aan een gaffel deed denken.

Poolepynten is genoemd naar de engelsman Jonas Poole. Hier is in 2004 een ijsberenkaak gevonden van tussen de 110.000-130.000 jaar oud. Wij maakten een strandwandeling, bekeken al het drijf- en wrakhout en verzamelden afval.

's Avonds voeren we door de Forlandsundet richting het noorden de goudgele zonsondergang tegemoet.

Nachdem wir die ganze Nacht mittels Motorkraft ein paar Seemeilen zurückgelegt hatten, ankerten wir viertel vor sechs am Gjertsenodden im St. Jonsfjord . Noch vor dem Frühstück wurden die ersten Fotos „geschossen“ mit kleinen Eisbergen und Eisschollen im Hintergrund. Danach erfuhren wir von Michelle Interessantes über die Flora und Fauna im von uns „besetzten“ Gebiet. Später teilten wir uns in zwei Gruppen auf, dabei gab es eine „Strandgruppe“ unter Anleitung von Frank und eine „Wandergruppe“, die Michelle anführte. Trotz der Gruppenaufteilung hat die Wandergruppe bestimmt nicht viel weniger Fotos geknipst! Nach drei Stunden ging es zurück zum Schiff Mittagessen. Nach dem leckeren Mahl ging es dann weiter zu unserem nächsten Landgang nach Poolepynten. Dort bestaunen wir sehr altes Holz, das seinen Ursprung in Sibirien hatte, fotografierten Vögel und Pflanzen, soweit man es als Pflanzen bezeichnen kann. Abends fuhren wir im Forlandsundet unserem ersten goldgelben Sonnenuntergang entgegen.

27 augustus

Camp Zoe, Tinayrebukta & 14e Julibukta

Position at noon: 79°11,9' N 11°55,9' E

Temperatuur: 9 °C, windstil, licht bewolkt en drie druppels regen

Vlakbij Fanciullipynten gingen we voor anker om Camp Zoe te bezoeken. Deze trapper hut werd in 1911 gebouwd door 'Polarbear King' Henry Rudi en genoemd naar de dochter van Ernest Mansfield. Het is tegenwoordig nog steeds in gebruik als vakantiehuisje voor de mensen in Ny Ålesund. Minstens 7 verschillende schakeringen blauw in lucht en water, geel licht op gletsjer. De grootste groep ging voor de lange wandeling over de berg richting Tinayrebreen, de andere zes werden door kapitein Joachim getraceerd op eeb tocht naar de gletsjer waar zij een baardrob op een stuk gletsjerijs zagen liggen. Daarna volgde er nog een korte wandeling waarbij de Huperzia en kantheide goed werden bekeken en gefotografeerd.

Tijdens de lunch voer het schip de Fjortende Julibukta in. Voor deze gletsjer zijn we met de dinghy gaan varen. Omdat we niet met zijn allen tegelijk in de boten passen werden we in twee groepen opgedeeld: Groep 1, bakboord, oneven hutnummers & Groep 2, stuurboord, even hutnummers. We zagen een afkalvende gletsjer, prachtige ijssculpturen, de boot perfect voor de gletsjer, een baardrob op het ijs plus de reflecties in het water. De andere groep bezocht de hanging gardens.

Während wir schliefen, schob sich die „Antigua“ entlang der Westküste Richtung Norden zu den Krossfjorden. Frühmorgens, kurz nach dem ankern, lichtete sich der Nebel und es schien ein schöner Tag zu werden. Nachdem wir den Landgang, diesmal zu „Camp Zoe“ absolviert hatten erzählte uns Michelle einige Geschichten über das Leben und auch die Hütte.

Wir teilten uns wieder in zwei Gruppen auf. Diesmal ging Michelle und Frank mit die Wanderer mit. Zügigen Schrittes erklimmen wir die einzelnen Anhöhen, bis wir einen herrlichen Blick über unseren Ankerplatz hatten und sogar noch einen Gletscher sahen. Auf dem Weg liefen auch ein paar Rentiere vorbei, die aber sehr weitentfernt waren. Danach war Mittagszeit und unser Schiff nahm neuen Kurs durch den Fjortende Juli bukta Fjortende Julibreen. Ein Gletscher mit großen und kleinen Eisbergen davor. Es verlangt sehr viel Geschick von der Crew, unser Schiff da ohne große Berührungen durch zu manövrieren. Eingepackt wie Polarforscher und bestückt mit etlichen Kameras ging dann die erste Gruppe mit. Anschließend wurden die Gruppen getauscht und wieder ging es ein Stunde übers Wasser. Dabei war eine Robbe sehr zutraulich und kam ziemlich nah an das Boot. Die Fotografen hat es sehr gefreut. Anschließend nahm die „Antigua“ Kurs auf Smeerenburg.

28 augustus

Amsterdamøya/Smeerenburg, Ytre Norskøya, Gråhuken

Positie om 8 uur: 79°43,8' N 11°01,8' E

Temperatuur: 7 °C, windstil, licht bewolkt

Vanmorgen wakker geworden in de Smeerenburgfjord.

Weer winstil, dat is wel wat anders dan het gure regenachtige weer waar Smeerenburg bekend om staat. Van de traanovens zijn we via de grote begraafplaats naar het monument gelopen dat in 1906 is opgericht.

In 1904 verscheen de volgende brief in Neerlandia, het orgaan van het Algemeen Nederlandsch Verbond, ingezonden door dhr. W. Thelen.

„In de baai van Smeerenburg, heel op den Noord-Westhoek van 't verlaten eiland, ligt een grafsteen, aldaar geplaatst door de bemanning van den Hollandsen schoener 'Willem Barents', in 't jaar 1878, naar ik meen.

Op dien steen prijkt het volgende opschrift:

'In memoriam. Spitsbergen of Nieuwland ontdekt tot 79°, 30' N. breedte door de Hollanders'.

'Hier overwinterden 1633-1634 Jacob Seegersz en zes anderen'.

'Hier overwinterden en stierven 1634-1635 Andries Jansz. van Middelburg en zes anderen'.

De grafsteen is er nog - misschien wel de noordelijkste op aarde -, maar....de graven zijn er niet meer. De zeven zerken, open en bloot, zijn langs het strand verstrooid; de deksels zijn er af, de witgeschuierde beenderen liggen verspreid, twee schedels in dezelfde met water; modder en sneeuw half gevulde kist, een der schedels nog bedekt met een nauwelijks versleten pet..... De zerken zelf schijnen nog nieuw”

Hij roept in deze brief de regering iets aan deze situatie te doen.

Misschien is het wel daarom dat twee jaar later het marine fregat Hr Ms Friesland Smeerenburg aandeed.

De middaglanding stond gepland op de Zeeusche Uytkyck, maar er viel niet veel uit te kijken vanwege de zeer laag hangende bewolking. Geen landing dus op de Zeeuse Uytkyk maar gaf Michelle een voordracht over walvisvangst. Daarna was het tijd om van stuurman Bram de grondbeginselen van het zeilen te leren. De lessen werden gelijk in uitvoering gebracht en werd er een paar mijl gezeild.

Nachts hatten wir etwa 60 Seemeilen zurückgelegt, und beim Aufwachen befanden wir uns bereits vor Smeerenburg vor Anker. Bei einem grauem Himmel gingen wir nach dem Frühstück an Land, um die Reste der alten, niederländischen Walfangstation zu besuchen. Wir schauten uns die Fundamente der Tranöfen an und lauschten der Geschichte der niederländischen „Walfischfahrt“ aus dem 17. Jahrhundert. In der flachhügeligen Ebene hinter der alten „Transtadt“ fanden wir mehrere alte Friedhöfe. Weiter nördlich befand sich ein Monument, das die niederländische Marine 1906 für die Walfänger angelegt hatte, und ein schöner Strandspaziergang führte zur Landestelle zurück.

29 augustus

Wijdefjorden: Austfjordneset & Mittag Leflerbreen

Positie om 8 uur: 79°07' N 16°11,6' E

Temperatuur: 6 °C, windstil, licht bewolkt

Van Smeerenburg tot Austfjordneset is 80 nautische mijl, dus we kwamen rond 5 uur 's morgens aan. In de hut op Austfjordneset heeft in de jaren '80 Heleen van der Laan overwinterd bij een pelsjager. Het verhaal was zowaar bij onze twee Zwitserse gasten, Markus & Ingrid bekend. Bij aankomst liep er een poolvos over het strand en een zeehond in het water. Het is maar goed dat de pelsjagerhut nu onbewoond is. Het was leuk om te zien wat een hedendaagse pelsjager zoal tot zijn beschikking heeft. Jammer dat de deur van de hut op slot zat, maar we hebben wel een kijkje kunnen nemen in de sauna en het gemak. Verder lag er de ketting waaraan de honden vast zaten, stond er een slijpsteen en zagen we het vette rek waaraan de zeehonden hingen, hoog genoeg om buiten het bereik van de ijsberen te blijven. Ook lagen er een paar zeer oude walvissenbotten, in een groeide zelfs een aantal plantjes.

's Middags stoomden we door naar de Mittag Leflerbreen, een gletsjer met een front van wel 3 Km breed. Daar in de buurt was de Antigua twee reizen eerder een anker kwijtgeraakt. Terwijl de Antigua langs de gletsjer voer, voeren Michelle en Joachim met de dinghy richting de plek waar het anker zou moeten liggen. Gelukkig werd het anker teruggevonden en met een beetje kunst en vliegwerk hangt deze nu weer op zijn plek. Dit alles opgevoerd door circus Antigua voor 32 toeschouwers.

Na het wederom overheerlijke diner verzorgd door onze kok Mario, werd de salon omgetoverd tot bioscoopzaal waar de film "When the Light comes" gedraaid werd. Zodoende konden we ook een winter als pelsjager op Austfjordneset beleven.

30 augustus

Sorgfjorden: Crozierpynten & Eolusneset

Positie om 8 uur: 79°55' N 16°50' E

Temperatuur: 6 °C, windstil, licht bewolkt

Om 7 uur werden Michelle en Frank door stuurman Bram gewekt en zij wekten ons toen allemaal, want we hadden het noorderlijkste punt van onze reis bereikt: 80°06,3' N
Er werd een lekkere kruidenbitter uitgedeeld en Frank doopte een ieder die dat wilde met zeewater.

De eerste landing was bij Crozierpynten waar nog een ruïne te zien is van de Zweeds/Russische Arc de Meridian-expeditie van 1898/1904. Daarna speurden we de kust af omdat Michelle van een collega gehoord had dat hier ergens een walruscarcas moest liggen waar met een beetje geluk ijsberen op af komen. Helaas werd het carcass niet gevonden, maar wel een groot visnet. Toen kapitein Joachim samen met Michelle en 2 gasten dit net ging ophalen, bleek dat de overgebleven resten van de walrus slechts 10 meter verder lagen. Natuurlijk kreeg iedereen de gelegenheid om dit te zien.

Krosshaugen op Eolusneset is een basaltheuvel aan het einde van de vlakte aan de westkant van de Sorgfjord.

Op deze heuvel staat een kruis welk ons herinnert aan 's werelds noordelijkste zeeslag.

De beschutte baai en fjord met zijn goede uitkijkplaats was prima plek voor walvisvaarders.

In 1693 voeren er zo'n 40 nederlandse walvisvaarders toen er 3 franse oorlogsschepen aanvielen.

28 Nederlandse schepen werden overmeesterd, waarvan er 11 naar Frankrijk werden gebracht, de rest werd in brand gestoken.

Nachmittags fiel auf der Ostseite des Sorgfjord, beim Eolusneset (benannt nach dem norwegischen Schiff Æolus), der Anker, so dass wir bald wieder an Land standen. Wir zogen weiter auf einen kleinen Hügel, auf dem sich ein Friedhof aus der Walfängerzeit befand, und Michelle erzählte von der nördlichsten Seeschlacht überhaupt, die 1693 hier im Sorgfjord stattgefunden hatte. Von hier brach auch Peary 1827 zu seinem Versuch auf den Nordpol zu erobern. 1861 verbrachten die beiden schwedischen Entdecker Torell und Nordenskiöld einige Wochen im Sorgfjord, weil Treibeis den Fjord abgeriegelt hatte. Nach diesem Ausflug waren wir schließlich wieder an Bord und setzten Kurs auf den Murchisonfjord, quer über die Hinlopenstraße hinweg.

31 augustus

Nord Austlandet: Murchisonfjord

Positie om 8 uur: 79°58' N 18°49' E

Temperatuur: 5,5 °C, windkracht 2 – ZO, waterig zonnetje

We hebben het hoofdeiland, West-Spitsbergen verlaten en zijn naar Nord Austlandet gevaren. Diep in de Murchisonfjord ligt Snaddvika en zuidoost daarvan de 190 meter hoge Fargefjell. De lange wandeling is gaan bergbeklimmen en heeft op de top een foto gemaakt van stuurman Bram, die ophet dak was geklommen om een foto van ons te maken.

Om de spanning er een beetje in te houden stelde Michelle voor om via de andere kant van de berg weer af te dalen. Dit ging niet overal even gemakkelijk, maar op twee plaatsen konden we een sneeuwveld af glijden. Deze zomerse sneeuwpret kwam iedereen goed uit. Langs het strand liepen we weer terug en raapten we natuurlijk weer een paar visnetten op. Omdat we eigenlijk te laat waren voor de lunch kwam Bram ons al tegemoet met de dinghy.

's Middags gingen we op berenjacht. Met de Antigua voeren we langs de stranden van verschillende eilanden om ijsberen te zoeken. Bijna iedereen stond buiten maar we zagen geen beren op onze weg. Rond 16 uur kwamen we aan bij Kinnvika, een voormalig Zweeds onderzoeksstation dat gebouwd werd voor het derde internationaal pooljaar (1957/58).

We neusden wat rond in de gebouwen die tot 1966 nog gebruikt waren.

Toen iedereen goed en wel terug aan boord was en de eerste alcoholische versnaperingen ter opwarming genuttigd werden kwam Michelle met de mededeling dat er walrussen op het strand voor het schip lagen.

De eerste beschrijving van walrussen dateert uit juli 1604 door Sir Francis Cherry, gezien op Bjørnøya. Hij ging met zijn schip 'Speed' van Lapland naar Bear Island. Ze waren verbijsterd door de hoeveelheden vogels, toen een walrus zijn kop boven water stak, *vurig kijkend naar de boot* het maakte een *verschrikkelijk geluid en brulde...de bemanning dacht dat hij het schip zou laten zinken*. Enkele dagen later vonden ze de walrussengroep op het Noord-oostelijke strand van het eiland. *Het kwam ons erg vreemd voor zo'n grote menigte zeemonsters te zien, liggend als varkens op een hoop. Uiteindelijk schoten we op hen, daar we niet wisten of zij in staat waren vlug weg te rennen of ons te grijpen. Enkele, met een vleeswond keken op en gingen weer liggen. Enkele waren gedood met een schot, terwijl anderen met 5 of 6 schotwonden het water in gingen; zij zijn onwaarschijnlijk sterk. Toen al ons kruit verschoten was gebruikten we blaaspijpe om hun ogen uit te schieten. We benaderden hen dan aan de blinde kant en kliefdien hun hoofden met onze houtbijlen.*

De enkele volhouder die na het eten weer buiten stond werd getraakteerd op een paar walvissen en de laagste temperatuur tot nu toe, namelijk 3°C.

Nordautlandet (Nordostland) ist mit 14.710 km² die zweitgrößte Insel Svalbards und gehört zum Nordaust Svalbard Naturreservat mit entsprechenden Schutzbestimmungen und Nutzungseinschränkungen, u.a. einem Landeverbot für Flugzeuge.

Die klimatischen Bedingungen des Nordautlandet sind hocharktisch, da sich bis hier der Golfstrom kaum mehr auswirkt und die Nordküste noch weiter nordwärts ragt als die der Hauptinsel. Entsprechend lang ist die Insel im Winter von Eis eingeschlossen, und nicht jeden Sommer ist eine Umrundung ohne eisgängiges Schiff möglich. Selbst in der Hinlopen Strasse zwischen Nordautlandet und Spitsbergen kann im Sommer das Eis die Durchfahrt kleinerer Schiffe ohne verstärkten Rumpf verhindern. Eher eisfrei wird aufgrund der Wind- und Strömungsverhältnisse teilweise die Nordküste. Der größte Teil des Nordautlandet ist durch mehrere Inlandeiskuppen bedeckt, von denen die größte, Austfonna, bis zu 700 m hoch aufragt und im Osten und Süden in einer über 150 km langen Eisfront ins Meer abbricht - mit 10 - 35 m Höhe die längste Gletscherfront der Arktis überhaupt. An einigen Stellen erscheint allerdings unter der zurückweichenden Front zunehmend Land über der Wasserlinie. Bräsvellbreen, der westlichste Teil dieser Gletscherfront, stieß 1938 auf 36 km Breite ca. 9 km vor. Der Murchisonfjord ist auf der Westseite des Nordautland und zeichnet sich durch karge, wüstenhafte Landschaft und eine Vielzahl kleiner Inseln aus.

1 september

Nord Austlandet: Palanderbukta & Wahlenbergfjord

Positie om 8 uur: 79°58' N 18°49' E

Temperatuur: 5 °C, windkracht 5 – ZO, waterig zonnetje

's Morgens om kwart over 6 werd Michelle uit bed gehaald omdat het door de zuidoosten wind onmogelijk was om op de geplande plaats aan land te gaan. Maar niet getreurd, er werd gewoon een beschutte plaats gezocht waar het schip wel voor anker kon. Het Palanderdal wachtte ons op, de Palanderrivier ook. We hebben ongeveer een uur geprobeerd om er over heen te komen, maar aan de overkant zijn we nooit gekomen. Wel hebben we meerdere ivormeeuwen gezien en een aantal heuvels beklommen. We waren onder de indruk van de Arctische woestenij.

's Middags voeren we de Palanderbukta uit, de Wahlenbergfjord met al zijn overweldigende gletsjers dieper in. Helemaal aan het einde is daar de Etonbreen met zijn ruim 15 Km gletsjerfront.

Bis an das Ende des Wahlbergfjord ging unsere Reise, tief hinein in das Herz der zweitgrößten Insel des Spitzbergen Archipels. Die Morphologie der Insel ist komplett anders strukturiert als die von Westspitzbergen. Der Einfluß der nördlichen Anströmung aus dem Arktischen Ozean und das Fehlen der Golfstromausläufer sind deutlich spürbar. Auch hinsichtlich des Wettergeschehens, als während unserer Wanderung leichter Schneefall einsetzte. Hier wird die Eiskappe der Insel in zwei Teile geteilt in den Vestfonna und den Austfonna. Beide Teile bilden die 3. Größte Eiskappe des Planeten, nach der Antarktis und Grönland. Für den Besucher, also uns ist es beeindruckend, wie die Flora diese kargen Gebiete im Ablauf der vergangenen 12.000 Jahre – nach dem Ende des Pleistozäns (letzte Eiszeit) – besiedelt hat.

2 september

Nord Austlandet: Torellneset & Bråsvellbreen

Positie om 8 uur: 79°22' N 020°43' E

Temperatuur: 9 °C, windkracht 2 – ZO, eindelijk een zonnetje

's nachts waren we rond 3 uur aangekomen op Torellneset. Tot 1864 droeg deze landtong de nederlandse naam Zuydkaap, maar hij werd omgedoopt en vernoemd naar de zweedse geoloog Otto Torell. Op deze kaap lagen 3 groepen walrussen die we naderbij wilden bekijken. We zorgden er voor dat we op een lijn bleven met Frank en Michelle, en zo kwamen we steeds een stapje dichterbij. Een paar walrussen zwommen ons tegemoet waardoor we tot inzicht kwamen dat walrusen eigenlijk ontzettend schattig zijn. Zeker als ze nog jong zijn en van die kleine tandjes hebben.

Na een uurtje had iedereen het koud en werd het tijd om een stukje te gaan lopen. Michelle had als doel de ijskap, Frank zou na een rondje warmlopen weer naar de walrussen terugkeren om ze in een ander licht te zien. Toen iedereen in Frank's groep voor de tweede keer gefocused was op de walrussen keek Frank om en zag een ijsbeer aankomen. Gelukkig was hij nog op veilige afstand en kon de groep zonder problemen geëvacueerd worden. De beer zag zijn maal aan zijn neus voorbij gaan, maar rook verderop nog een maal en kwam naar de andere groep toe. Op 50 meter afstand begon de groep op commando lawaai te maken, maar helaas werkte dit averrechts en begon de beer te rennen (nog steeds richting groep), hierop schoot Michelle met het alarmpistool, maar moest dit nog 2x herhalen voordat de beer wegluchtte. Gelukkig is het geweer dat al geladen op de grond lag ongebruikt gebleven en hebben beer en mens het er levend vanaf gebracht.

Aan boord heerste opwinding en liet ieder zijn/haar ijsberen-foto's zien. Marian heeft er een compilage van gemaakt en deze verdeeld.

's Avonds voeren we langs de Bråsvellbreen, een immense gletsjer die deel uitmaakt van de 170 Km lange gletsjerfront van Nord Austlandet.

Om half 10 nam Remco het roer over en verliet kapitein Joachim de stuurhut om voor de vuilnis te zorgen. De dag werd afgesloten met een prachtige zonsondergang en een oranje gekleurde hemel.

Dieser Ort ist allgemein bekannt als einer der Versammlungsorte, wo sich die Walrosse versammeln. So auch an diesem Abend, aufgeteilt in zwei Gruppen ging es an Land um die Großrobben zu beobachten.

An Land, als auch sowohl im Wasser in Küstennähe, waren die Robben gut zu beobachten. Sie zeigen den, häufig bei Robbenarten vorkommenden, Geschlechtsdimorphismus. Walrosse sind hauptsächlich Boden jagende Tiere. Im Benthos suchen sie nach kleinen Muscheln, Schnecken, Würmern, Krabben, Shrimps und langsam schwimmenden Fischen, die sie mit ihren sensitiven Schnauzhaaren den Whiskern detektieren können. Selbst von solch kleinen Beuteorganismen werden diese großen Tiere satt, weiß man doch, daß ein Walroß zwischen 3.000 - 6.000 Kleinsttiere auf einem Beutezug fressen kann. Ab und zu muß auch mal ein unvorsichtiger Seevogel an der Wasseroberfläche dran glauben.

3 september

Freemansundet: Walter Thymensbukta, Kapp Waldburg & Sundneset

Positie om 8 uur: 78°12,3' N 022°02,8' E

Temperatuur: 7 °C, windstil, wisselend bewolkt.

Degene die gisteren de ijsbeer alleen van afstand gezien hadden, koesterden toch wel de stille wens om ook eens een ijsbeer van dichtbij te zien. Deze wens kwam uit. De eerste vroege vogel die aan dek kwam zag 5 ijsberen bij een walviscarcas. Het gerucht deed snel de ronde en het duurde dan ook niet lang voordat iedereen aan dek stond. De tweede dinghy was te water gelaten en na het ontbijt shuttelden beide dinghies ons heen en weer tot vlakbij de ijsberen.

Tijdens de lunch zijn we naar de overkant gevaren waar een landing gepland stond bij een drieteenmeeuwenkolonie bij Kapp Waldburg. Maar natuurlijk niet voordat we allemaal weer genoten hadden van het heerlijke gebak. Ondertussen op de brug zei Philip tegen Michelle dat hij een beer zag. Michelle, die twee minuten daarvoor nog de complete kust gescand had dacht dat hij een geintje maakte. Maar nee, daar kwam een ijsbeer de kloof uitgelopen en moest de landing worden gecancelled. Gelukkig zijn er mooie plekken genoeg op Spitsbergen en werd er doorgevaren naar Sundneset alwaar we na het eten nog een korte avondwandeling maakten.

Während der Nacht hatte MS Plancius über 80 Seemeilen zurückgelegt und befand sich morgens im Freemansund zwischen den beiden Inseln Barentsøya und Edgeøya. Für den Abend-Landgang in Sundneset auf Barentsøya wurde zunächst ein Scout Boot ausgeschickt und Phillip und Michelle stellten sicher, dass die weißen Flecken auf der Tundra tatsächlich nur Rentiere waren. In der Nähe der Würzburger Hütte gingen alle an Land. Die Hütte wurde von 1959 bis 1967 von einer Gruppe deutscher Forscher als Basis für ihre geo-wissenschaftlichen Expeditionen benutzt. Beim Blick durch das Fenster konnte man einige Betten und Regale erkennen die vereinzelt Lebensmittel enthielten.

4 september

Dag op zee

Positie om 8 uur: 77°19,6' N 018°57,5' E

Temperatuur: 7 °C, windstil, mistig

Zondag staat als rustdag te boek, dus mochten we een uur uitslapen en stond het ontbijt pas om 9 uur klaar ipv 8 uur. Vandaag geen landingen, maar een hele dag op zee. Het enige programma waren twee lezingen van Michelle. Eén over het aanpassingsvermogen van de arctische flora en de andere over de ontdekking van Spitsbergen in samenhang met de politieke situatie vandaag de dag. Tot grote vreugde van iedereen konden om half 11 de zeilen worden gehesen. Maar zicht was tot 21 uur niet al te best, toen klaarde het op en werd de kust van West-Spitsbergen weer zichtbaar. Frank had een film over de zoektocht naar de Noord-West passage meegenomen en vertoonde deze in de salon. Wel werd de film onderbroken omdat het ondertussen het perfecte zeilweer was geworden. Het grootzeil werd gehesen als ook het grootstagzeil, voorstagzeil, de binnenkluiver, de ondermaas, de bovenmaas en de bram. We voeren wel 8,5 knoop, maar toen nam de wind toe zodat de film weer onderbroken werd om de razeilen weg te halen. Rond half één draaiden we de Hornsund in en werden alle zeilen gestreken.

5 september

Adriabukta, Mendeleevbreen & Hornbreen

Positie om 8 uur: 77°19,6' N 018°57,5' E

Temperatuur: 6 °C, windkracht 5, regen

Gisterenavond vertelde onze expeditieleider ons dat het plan was om vandaag in Gåshamna de overblijfselen van het andere meetpunt vande Arc de Meridian-Expeditie te bekijken, maar we werden wakker in Adriabukta. De wind had 's nachts toegenomen het het bleek onmogelijk om in Gåshamna voet anker te gaan, daarom lag het schip nu in Adriabukta. Daar kwam ook het ware expeditie gevoel naar boven, want Michelle had wel door collega's horen zeggen dat het een mooie plaats was, maar ze was er zelf ook nog nooit geweest. Aan wal gekomen was het gelukkig gestopt met regenen en bezochten we allereerst het hutje dat nog steeds van tijd tot tijd door Poolse onderzoekers gebruikt wordt. Daarna splitsten we op in d gebruikelijke twee groepen. De korte wandeling bleef in de buurt van het strand. De lange wandeling hat als doel de bergkam Treskelen, maar moest daarvoor wel een steile, stenige, bergwand op. Eenmaal boven was iedereen overweldigd door het prachtige uitzicht over Treskelbukta dus de nodige romantische (kerstkaart)foto's werden gemaakt.

Het aanboord komen ging ook in expeditie stijl, de branding was erg sterk dus als Bram met de dinghy aan land kwam, stonden er steevast 2 sterke mannen klaar om deze vast te houden terwijl er dan 4 passagiers met de gratie van een walrus aanboord stapten om terug naar de boot gebracht te worden. Toen iedereen het strand verlaten had, trok de lucht weer dicht en vertrok de Antigua dieper de fjord in, op zoek naar beter weer. Daar lag de Mendeleevbreen voor een deel in de zon. Joachim deed de motor uit en we konden de luchtbelletjes in het rondrijvend gletsjerijs horen knappen. Maria wilde de mast in en haalde Arno over om met haar mee te gaan. Daarop hadden Remco en Wil ook wel zin. Als toetje voer het schip nog naar de Hornbreen. Deze gletsjer was door mistflarden in mystieke, arctische sferen omhuld.

Seit vielen Jahren betreibt hier in Hornsund die polnische Nation, bei Isbjørnhamma (am Eingang des Hornsunds), eine sehr erfolgreiche Polarstation (Little Poland), welche das ganze Jahr über bemannt ist.

Joachim stoppte den Motor vor dem Mendeleevbreen und wir verbrachten eine Weile in dieser hocharktischen Szenerie, bevor es weiterging zum Hornbreen. Die Antigua parkte vor dem Hornbreen, wo wir eine Weile vor einem besonders hohen und wildzerklüfteten Frontabschnitt verbrachten, das insgesamt heute aber – von ein paar kleinen Abbrüchen abgesehen – eher inaktiv war. Große und kleine Eisbrocken, in verschiedenen Färbungen, verzückten alle Reisende. Zeitweise lugte die Sonne kurz heraus und gab uns so den Hauch der Vorstellung, wie das Eis wohl aussehen möge, wenn der Himmel blau ist. Es wurde fleißig von der Kamera Gebrauch gemacht, so das viele blaue Löcher, Türme und Spitzen auf die Chips gebannt wurden.

6 september

Fleur de Lyshamna/Bamsebu & Recherchefjord

Positie om 8 uur: 77°31,9' N 014°59,8' E

Temperatuur: 7 °C, windkracht 0, mist

Na de hele nacht door de mist gevaren te hebben, kwamen we 's morgens aan in Fleur de Lyshamna. Deze baai is genoemd naar het jacht van prins Henry von Bourbon die er in 1891/92 verbleef. De mist bleef nog even hangen, dus bleef het tot na het ontbijt onzeker of de geplande lange wandeling door kon gaan, omdat er al het hele seizoen een beer in deze buurt gezien werd. De mist trok gelukkig iets op en stuurman Bram kwam als extra berenwacht mee. De groep liep via de 42 meter hoge Polahaugen naar Bourbonhamna waar ook de andere groep met Frank aan land was gezet. Hier staat de hut Bamsebu en liggen resten van de belugavangst uit de jaren '30.

's Middags zagen we een luie, slapende beer ter hoogte van Svarthamaren. Na de koffie en gebak volgde een strandwandeling rond Fagerbukta in Recherchefjord, waar de Recherchegletsjer in een lagune kalft. Dit gaf goede gelegenheid om met een ijsbergje voor de gletsjer te poseren. Weer terug op het schip gaf Michelle ter voorbereiding op ons bezoek aan Barentsburg, een lezing over steenkoolwinning op Spitsbergen.

Am Morgen war SV Antigua in Bellsund bei Kvitviskfjæra in der Nähe von Ahlstrandodden. Hier war ein weiteres Zeugnis des Walfangs zu sehen, die Knochen tausender Belugawale. Ende des 19. Jahrhunderts bis etwa 1930 wurde der Beluga hier Walfang industriell betrieben, die Wale wurden in Buchten getrieben, die dann mit großen Netzen abgeriegelt wurden. Die Überbleibsel von Winden an denen die Netze hochgezogen wurden, zahlreiche Holzboote und eine rostige Harpunenspitze sind Zeugen dieser Zeit. Aus Belugahaut wurden zur damaligen Keilriemen und Schnürsenkel gefertigt.

Nachmittags zogen wir dann über die Tundra und am Strand entlang zum Recherchegletscher, der mittlerweile nicht mehr am Fjord, sondern in einer Lagune endete, in der zahlreiche kleinere Eisberge trieben. Schön war auch die abschließende Bootfahrt durch den strömungsreichen Ausgang der Lagune.

7 september

Barentsburg & Grønfjord

Positie om 8 uur: 78°03' N 014°12' E

Temperatuur: 7,5 °C, windkracht 3 – NO, bewolkt

Dit keer werden we niet wakker door het vallen van het anker, maar door het lawaai van de Belokov, een slepertje dat naast ons in de haven lag. Haven? Jawel, haven, want we lagen in Barentsburg. Dit was ooit de belangrijkste stad van Spitsbergen, toendertijds onder nederlandse vlag. Hier woonde ook Sjef van Dongen die in 1928 deel uitmaakte van de reddingsexpeditie die er op uitgestuurd werd om Nobile te redden. Michelle bood een stadswandeling aan, maar iedereen was vrij om te gaan en staan waar hij/zij wilde. De stadswandeling eindigde in de hotelbar die evenals het postkantoor speciaal werd open gedaan voor ons. De kaarten werden gekocht, gestempeld en daarna geschreven onder het genot van een kop koffie of een echte russische wodka.

Toen we de kade wilden verlaten kwam er een groep Beluga's langs gezwommen. Kapitein Joachim deed de motor uit om ze niet te verstoren en door enkele zeilen te zetten konden we ze in de gaten houden. Zo zeilden we steeds dieper Grønfjorden in. Naar Trygghamna waar eigenlijk onze middaglanding gepland stond was van daar te ver varen, de werd de middaglanding in het zuiden van Grønfjorden gedaan. Daar was het mooi groen, er stond een russische hut en we konden de beluga's nog ruim een half uur in de gaten houden.

Tijdens het eten minderde de Antigua vaart en dat heeft meestal de betekenis dat er iets byzonders te zien is. Aan dek gekomen zagen we de beluga's weer. Joachim stuurde de Antigua een stukje verder in de richting waar de witte walvissen heen zwommen, om ze daar op te wachten.

Unter nebel und schweren Wolken legten wir nachts die Strecke zum Isfjord zurück, wo wir morgens in Barentsburg an die Pier gingen. Nach dem Frühstück ging ein kleiner, von Michelle geführter Stadtrundgang los: Erstaunliche Eindrücke mit starken Kontrasten aus teilweise verfallender sowjetisch-russischer Architektur in arktischer Umgebung.

8 september

Skansbukta & Fredheim

Positie om 8 uur: 78°31,6' N 016°02,1' E

Temperatuur: 10,5 °C, windkracht 0, half bewolkt, zeewatertemperatuur 4 °C

Skansbukta is een idyllische plaats waar vroeger gips gedolven werd. De daarvan resterende rails en mijn ingang zijn nog duidelijk te zien. Nu is het huisje van de Noorse Jacht- en Vissersvereniging en wordt verhuurd aan mensen die er een weekendje of weekje willen verblijven. Ook is Skansbukta een ideale plaats om een verfrissende duik te nemen. Joop, Corinne, Marjan, Remco & Renée probeerden dit uit en vonden het zo aangenaam dat ze nog een tweede keer het water in gingen.

In de vroege middag naderde wij de Tempelfjord, waar deze zomer de britse groep was aangevallen door een ijsbeer. Maar dat was niet ons doel, wij wilden naar Villa Fredheim, de plaats waar tot 1963 de beroemde pelsjager Hilmar Nøis huisde met zijn vrouw(en). Hier werd zelfs 11 juni 1922 in het oude hutje zijn zoon geboren.

De laatste avond: Captain's dinner, met dresscode.

Voorafgegaan door een aperitief en speech van Kapitein Joachim kregen we te maken met de Haute Cuisinekant van Mario. De hele reis was het eten al heerlijk, maar nu overtrof ze zichzelf!

Wir setzten Kurs auf den inneren Isfjord, wo wir nach einigen Stunden in der Skansbukta im Billefjord eintrafen und dort für unsere letzte Landung den Anker fallen ließen.

Spektakuläre Bergtürme über uns, die Reste einer alten Gipsmine und Spitzbergens schönste Blumen um uns herum, so verbrachten wir die letzte Landung. Nach einigen Informationen konnte sogar jeder innerhalb des von Michelle und Frank gesicherten Strandabschnitts frei herumlaufen!

Abschließend zeigte die Küchenbesatzung bei „Joachim's Dinner“ noch einmal so richtig, was sie konnte.

9 september

Longyearbyen

Positie om 8 uur: 78°14' N 15°36' E

Na het laatste overvloedige Antigua-ontbijt was het bijna tijd. Ongelofelijk dat deze reis ten einde was gekomen en dat alles in slechts 16 dagen hadden beleefd.

We hadden nog een paar uur tijd om Longyearbyen te verkennen en souvenirs te kopen tot we weer op het vliegveld verwacht werden. Voor velen onder ons was het duidelijk dat dit niet de laatste reis noordwaarts was; de arctische schoonheid kan niemand ontkennen.

Nach einem letzten, guten Antigua-Frühstück war es schließlich an der Zeit. Kaum zu glauben, dass die Reise schon zu Ende war und dass all die Erlebnisse tatsächlich innerhalb von 16 Tagen Platz gefunden hatten! Wir hatten noch ein paar Stunden Zeit, um Longyearbyen zu erkunden und ein paar Souvenirs einzukaufen, bis das Flugzeug startete. Bereits jetzt wussten viele von uns, dass es nicht die letzte Reise in den hohen Norden gewesen sein sollte; der Schönheit der Arktis hatte sich niemand entziehen können.

*Dit triplog is door Michelle (nederlands) geschreven en terug te vinden op:
<http://www.spitsbergen-svalbard.info>*

De Antigua zal ook in de toekomst in de wateren rond Spitsbergen varen; Andere schepen van de Tallship-vloot Mare Frisium, Artemis, Elisabeth en Atlantis varen op het IJsselmeer, de Noordzee, Oostzee en rond de Canarische Eilanden.

Die Antigua wird auch künftig in Spitzbergens Gewässern fahren; die anderen Großsegler der Tallship-Flotte, Mare Frisium, Artemis, Elisabeth und Atlantis sind in der Nordsee einschließlich Hamburg, der Ostsee, dem IJsselmeer und den Kanarischen Inseln zu finden.

Meer informatie / Weitere Informationen hierzu:

*Tallship Company
Wieuwens 2
NL-8835 KX Easterlittens
Tel +31 (0)517 – 342810
info@tallship-company.com
<http://www.tallship-company.com>*

Date of Sighting	Location	Species	No.	Comment
25-08-2011	Isfjorden 78°16'N 015°07'E	Blue whale	2	swimming close together NE with a speed of 2.5 – 3 km/h
25-08-2011	Isfjorden 78°16'N 015°07'E	Minke whale	1	Seen twice
26-08-2011	St Jonsfjorden 78°31'5N 012°52'0E	Harbour seal	1	
26-08-2011	St Jonsfjorden 78°31'5N 012°52'0E	Bearded seal	1	
26-08-2011	Forlandsundet 78°44'7N 011°18'2E	Seal	1	
27-08-2011	Tinayrebreen 79°12'N 012°14'E	Bearded seal	1	On glacier ice
27-08-2011	Fanciullipynten 79°12'N 012°02'E	Seal	1	
27-08-2011	Fjortendejulibukta 79°07'N 011°55'E	Bearded seal	2	One on glacier ice, one in the water
28-08-2011	Seerenburg	Ringed seal	1	
28-08-2011	79° 53'6 N 012° 28'1 E	Bearded seal	3	Swimming on open sea
28-08-2011	79°55'N 013°31'E	Minke whale	1	
29-08-2011	Wjedefjorden 79° 04'N 016° 07'E	Minke whale	1	
30-08-2011	Sorgfjorden Crozierpynten	Bearded seal	1	
30-08-2011	Murchisonfjorden Kvalrosspynten	Harp seals	10-20	Together in the water
31-08-2011	Murchisonfjorden	Seal	1	
31-08-2011	Ringertzoya	Walrus	17	
31-08-2011	80° 01'0N 017° 52'9E	Walrus	2	In the water
31-08-2011	79° 59'1N 017° 49'8E	Minke whale	1	
01-09-2011	Wahlenbergfjorden 79° 44'N 021° 33'E	Ring seal	1	very young
02-09-2011	Torellneset 79° 21'6 N 020° 44'1 E	Walrus	40	Doing petting en swimming
02-09-2011	Torellneset	Polar Bear	1	Walking straight towards group west of Torellnesfjella, 100 meters distance, looking healthy, young female
02-09-2011	Kap Oetker	Walrus	3	In the water
02-09-2011	Ulvebukta	Walrus	2+6	One big one small in the water, second group of 6
02-09-2011	Bråsvellbreen 79° 14'N 022° 50'E	Seal	1	
03-09-2011	Walter Thymensbukta	Polar Bear	6	One mother with two first year cubs, well fed, feeding cubs, looking healthy, playing with a second bear, looking dirty, third bear looking very well fed, laying on the tundra
03-09-2011	Walter Thymensbukta	Harp seal	1	
03-09-2011	Kapp Waldburg	Polar Bear	1	Laying lazy under bird cliff, very well fed
05-09-2011	Hornsund 77° 01'0N 016° 10'7E	Ring seal	1	
06-09-2011	Recherchefjorden	Polar Bear	1	Stationary sleeping on tundra
06-09-2011	Recherchefjorden	Seal	3	swimming, one was a bearded seal other two not identified
07-09-2011	Groenfjorden	Belugas	30-40	All adults

07-09-2011	Groenfjorden	Harbour seal	1	

Reisestatistik

Totale afstand in zeemijlen / Totale Reiseentfernung: 1065 Seemeilen

Totaal aantal landingen / Gesamtzahl Anlandungen: 22

Totaal aantal Roodkeelduikers / Gesamtanzahl Sterntaucher: 13